

Jeg tager det kun som et Eksempel, jeg kunde lige saa godt have nævnt noget helt andet . . . (*Trafikministeren* [Friis-Skotte]: De Renter staa paa § 16!). Renten for Klitplantagerne staa paa § 13 og bliver opført igen paa § 3. Jeg synes, at der ikke er nogen rigtig Logik i det Forhold, og derfor mener jeg, at hele dette Rentespørgsmaal i Virkeligheden mere er et Spørgsmaal om at føre Tal op og ned, gøre vort Budget større, end man i Virkeligheden kan have Grund til. Det er noget, jeg har Indtrykket af, at Bogholdere kan have stor Interesse i, men jeg synes ikke, det er noget, som det praktiske Liv har nogen videre Interesse i. For Erhvervsvirksomhederne kan jeg forstaa det, men ikke for disse rent kulturelle Forhold. At opføre en Rente f. Eks. af Christiansborg Slot — jeg ved ikke, hvad det skal føre til, for der er dog ingen, der venter, at det nogen Sinde skal kunne give nogen direkte Rente.

Der har ofte været klaget over, at vore Statsskove ikke gav noget rimeligt Udbytte. Jeg maa sige, at jeg tror Driften af vore Statsskove i de senere Aar er blevet væsentlig forbedret. Der er opført en Rente af 5 pCt. af Statsskovenes Ejendomsskyld, og dette bevirker, at Statsskovene kommer til at figurere paa Budgettet med et Underskud paa 290 000 Kr., medens de i Virkeligheden er beregnet at skulle give et Driftsoverskud af 1 600 000—1 700 000 Kr. For det første er jeg nu ikke sikker paa, at 5 pCt. er en passende Forrentning af Skovene; jeg er ikke sikker paa, at man i den private Drift altid kan drive det ud af dem. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at man for det danske Landbrug i det hele taget kan regne med en gennemsnitlig Rente af 4 pCt., og saa er det meget at forlange 5 pCt. af Statsskovene. Hvis man tager det Overskud paa Skovene, der kan blive efter Opstillingen paa Finansloven, vil det betyde saadant noget som 4,3 pCt. Det synes jeg vilde være en ikke ringe Rente at regne med, og gjorde man det, vilde det føre til, at Skovene ikke blev opført paa Budgettet med et Underskud.

Til den højtærede Finansminister vil jeg gerne gøre en Bemærkning om Landsoverskatteraadet. Saadan som man nu er kommet ind paa at gaa frem imod Befolkningen i Skattesager, forekommer det mig ganske nødvendigt, at man deler Landsoverskatteraadet i to Dele, en Anklagemyndighed og en Domsmyndighed, thi det kan ikke være rigtigt, at den samme, som anklager, ogsaa skal dømme i disse Spørgsmaal. Vi hører adskillige Mennesker, som

for Landsoverskatteraadet er blevet dømt til at betale, sige, at der dem bevidst ikke havde været nogen Grund til det, men de kunde nu ikke slippe ud af Hænderne paa Anklageren. Jeg tror, at det er ganske nødvendigt, at ligesom vi nu i almindelige Retsager har en Anklage- og en Domsmyndighed, maa vi ogsaa i Landsoverskatteraadet have det saaledes. Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen rejser sig, som om han vilde sige noget; han vil maaske sige, at det er sket (*Martin Hansen*: Nej) . . . men det er det ikke. Landsoverskatteraadet har maaske delt sig i to Afdelinger, men det er alligevel samme Raad, samme Institution, og jeg mener, at skal vi have den Fremgangsmaade overfor Skatteyderne, som vi har nu, altsaa at de i Virkeligheden skal stilles overfor en Ret, der dømmer dem, maa man have baade en Anklage- og en Domsinstitution.

Til Slut skal jeg gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Jønson. Det ærede Medlem udtalte i Gaar: „Det nytter ikke, at de højtærede Landmænd staa op og fortæller os, at Priserne paa deres Varer fastsætter de ikke selv, de fastsættes paa Verdensmarkedet. Priserne paa disse Varer, som er nødvendige for hele Befolkningen, maa Staten naturligvis kunne tale med om, og den maa kunne fastsætte et Udbytte af denne Produktion, svarende til, hvad der kan tænkes at burde være Udbyttet af et saadant Erhverv“. Se, det tror jeg er noget, som betyder Tilbagevendene ikke alene til det, man kendte under Krigen, men til noget, der vilde tage ganske anderledes haandfast om Erhvervene. Jeg er meget opmærksom paa denne Udtalelse, thi hvis Aviserne har refereret rigtigt i sin Tid, har jo den højtærede Statsminister i Lemvig en Gang udtalt, at det havde vist sig, at man meget godt kunde dirigere det danske Landbrug fra den røde Bygning. Og jeg ser her, at i alt Fald eet Medlem af Partiet er ganske klar over, at man maa kræve fra Statens Side at fastsætte de Priser, Landbruget skal have for sin Produktion, i alt Fald her i Landet, og at dette, der tales saa meget om, Verdensmarkedets Priser, ingen Steder har hjemme.

Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal, hvordan man kunde tænke sig det gjort, naar Verdensmarkedets pris ligger under Produktionsprisen, om man da er rede til at yde disse ærede Borgere i dette Samfund et Tilskud, der svarer til den Produktionspris, de maa have for deres Varer. Der har nemlig været den Tid, da Verdensmarkedets